

FESTA

LLEGAT

Barcelona, aquí's tens: són els meus versos,
 —res, poëmas, cansóns,
 esplais de rossinyol, crits d'oreneta,—
 accepta'ls com ells són.

En bona veritat me dol distreure
 ta preciosa atenció
 ocupada per l'alsa i per la baixa,
 las llanas i els cotóns.

T'oferesch lo que tinch; só un trist poëta
 i en demano perdó:
 sols puch donarte versos—i t'els dono;
 embolicahi cigrons.

O fesne l'us que't sembli... que'ts prou rica,
 tens prou crèdit, prou or,
 per heredar d'un infelís rimaire
tenedor d'ilusions!

Felice Bestas

Narracions històriques

NERÓ

Abans de passar avant he de fer una advertència al pacient llegidor i donar-li un concell que estic segur m'agrairà de bon cor; si que alguna de vosaltres febles i tendres donzelles que'm llegiu (si es que'm llegiu) o de vosaltres forçuts i empedreïts varons, té'l cor tan fluix que puga esparverar-se i agafar-li basques davant de les malvestats, crims, atrocitats, estropellaments, esguerrors i desgràcies que vos haig de posar de manifest i a la pública vergonya, comeses per aquell monstre (q. a. c. s.) anomenat Neró, que no passi endavant perquè ¡ai que m'agafe! ai que tinc! ai que'm rode el cap! ai que caic! no'n tindrieu prou amb tota l'aigua del Carme magatzemada en tots els apotecaris, per a retornar-vos. Esteu avisats ¿vos hi veieu amb cor? doncs, ¡apa!

Neró, fill de son pare que ere més vell que éll i de sa mare la senyora Agripina es deie de cognoms, segons canten els baptismes, Neró i Agripina, el nom no vos el puc dir perquè els autors, com que no estàn d'acort, se'l callen, aixís es que lo mateix poguè dir-se Pepet Neró i Agripina que Nicodemus Neró i Agripina, més jo tinc les meves raons per a creure que més aviat es deie Nicodemus que no pas Pepet, entre elles que Pepet no fa per a emperaire i en canvi Nicodemus es un nom que vesteix més que cap sastre; les altres raons no vos les dic perquè pense escriure un llibre sobre això i si are vos ho deie després no'n comprariu cap i faria un negoci com en Robert amb les cabres.

Quedem doncs que devia dir-se Nicodemus Neró i que de petit els seus pares devien dir-li Nicodemet; mes com siga que més tart tothom li digué Neró i rès més que Neró, nosaltres per a no ser menys li direm Neró a seques.

Remenant arxius, papirus, tauletes de cere i altres andròmines corcades i polsoses he sabut que en Neró de petit era la mar de bon minyó i creia forsa al papa i a la mama i mai feia campanya d'estudi per a anar a fer cops de rocs, ni a jugar a toros, ni a bales, com era en aquells temps de moda en la vella, històrica i disbauxada Roma; tampoc feie mai boletes de paper mastegat per a encastar ninots al sostre, ni agafave mosques per a enganxarlos-hi banderetes al seient; rès de tot això i el senyor mestre no parave mai de dir:—Aquest Neronet es el més maco de tots i dona gust d'ensenyar-lo, i se l'estimave tan que sempre li donava regalecia i pega dolça i fins els vespres li ensenyave l'esperanto sense fer-ni pagar rès de més; perquè, això sí, per a estudiar en Neró era una fera; una vegada va comprar-se en una parada de llibres vells un tractat de Retòrica i Poètica i me li va agafar un desfici tal per a la poesia que comensà a fer unes tirades de versos que totes les seves coneixenses es tornaven boiges al sentir-los.

I, vetoaquí que, com ja deie aquell, que'ls petits se fan grans i també ho dic jo perquè es veritat, en Neronet, o Nicodemet, com me sembla a mi que devien dir-li els seus pares, es feu gran i un cop gran ja no fou mai més petit. Son pare, que ere un pare calssasses i es desentranyave pels fills, no sabent quina carrera donar-li, de primer

el posà de aprenent a cà un esmolet que guanya va la primera pesseta esmolant espases i tridents pels gladiadors i trempaplomes pels callistes, després, com que'l xicot tirava per les lletres, el posà d'ajudant d'un periodiste d'aquells que venen diaris pels carrers i ja'm teniu en Neró corrent d'ací i d'allà tots els vespres amb una mà de paper sots el braç i cridant fins a esgargamellar-se: *La vestal de la nochaaaaa!* amb la *cogida* del gladiador Patracatus. *La vestaaaaa!...*

I aixins fent-se sempre amb gent d'upa, i negocis en gran, vinga puijar, vinga puijar i tot d'una ¡cataplum! heusel aquí Emperaire de totes les Romes.

Mai en la vida he tractat un Emperaire com en Neró I en els seus primers temps ¡ni'l del Paralel! Dona gust tractar emperaires aixís. Pero, noi, no sé si fou el bon menjar, o'l dormir massa, o l'afició que li va agafar per a desxifrar trenques-closques, jeroglífics comprimits i xarades que de cop i volta comensà a descarrilar i a fer tal mena de ximplerfes que tots els frenòpates del seu temps estigueren a la una en judicar-lo per tocat del bolet, sinó que com que's tractava del Emperaire s'ho callaren i aixís anaren les coses. I després encare diràn que'l callar es d'homes prudents! Mireu que s'en senten unes...!

Una de les primeres guilladures d'en Neró ¿mai dirieu quina en fou? No, si no hi atinariu; ja vos ho explicaré. La cria dels coloms ere una de les aficions del jove Emperaire i teniu de saber que dalt del terrat del palau hi tenie un colomar que ere l'enveja de tots els colomistes del barri i hi tenie tants coloms que de lo que'n creie no més de la colomassa s'hi feie un vestit cada temporada; doncs, com anavem dient, Neró es passave tot el sant dia canviant l'espant dels covadors, posant aigua als abeuradors, tafanejant els colomins, qui si això es un mascle, que si aquest una femella i enjegant el vol i vinga xiular i fer voltar la canya en quina punta s'hi gronxava airosa una sandalia que ja l'ataconador l'havia declarat classe passiva i que suplía la clàssica banderola o barret de copa que usen els seus colonges d'avui (els colomistes, no els emperaires). Doncs amb aquestes estave quan me li va agafar la rauxa i vetaquí que se me li va empescar la mania d'agafar un tirador; i no vos pensen un tirador d'aquells de deu cèntims no, sinó un de reforçat i amb gomes dobles que ben bé s'en devia fer un ral i potser encare em quedo curt i carregant-lo de besses vinga engegar trets contra els pacífics ciutadans que s'esqueien a passar pel davant del palau, que precisament estava situat en un dels carrers més de passada de Roma, a la Vía Tontolana al número dotze on avui hi ha una botiga de betes i fils. Podeu comptar la broma que feien els pobres tranzeunts al sentir-se pel clatell les perdigonades de besses! en quinze dies va semblar que a Roma hi havia hagut passa de verola. I éll, s'hi feie cada tip de riurer...!

Com que la brometa li anave bé l'home es va entusiasmar i amb les barnilles d'un paraigües es va construir un arc per a tirar sagetes (perquè, això sí, ximple i tot ere molt enginyós) i en comptes de besses aleshores obsequiava als tranzeunts amb cada tret de ballesta que deixem encendrer. Si'n va fer de desgràcies! Un dia a un senador gros com un bocoi que passava magestuosament embolicat amb el peplum posat sobre l'espatlla a

FESTA

tall de capa madrilenya i que presumia més que setze i que justament venia de comprar una entrada de sombra per anar al Circ aquella tarda on hi havia una fermosa *cuadrilla* de gladiadors, me li enjegà una sageta que atrevessant-li el peu esquer—que era el més delicat puix hi tenia un *juanete* com el puny—m'el deixa clavat a terra i ¡fillets de Deu! com que no's podia mourer, sageta va i sageta ve li posà el cos que semblava un coixinet de clavar agulles. Tant mateix això no està bé ¿no ho troveu vosaltres? i que's ben veritat això, que no m'empesco res no; sino cantin papers i mentin barbes.

Un altre dia organitzava un banquet que durava dies i nits i nits i dies i on es menjaven els plats a dotzenes i de lo bó i millor i variat; cap i pota amb pesols, *toro* ofegat, bacallà a la llauna i que se jo que més, vins de totes menes, amb aigua i purs; bebién amb còpes d'or i perles i platí i radium; ballarines les més famoses trenaven danses lascives i cantaven *couplets* del *Furao* i del *Namesio*; musics el més anomenats tocaven composicions divines; del ventre d'un bou sencer rostit al ast en sortien, al obrir-lo, castells de focs artificials; del sostre en queia continuament una pluja de pétals de roses, perfums, polvos de Java i fins, en temps de pluja, regalimaven les goteres, en fi allò era un cel! les borrarxeres, s'agafaven a la cua de les mones i les mones atrapaven les paperines i vomitaven el menjars quan no'ls cabien al pap, i tornaven a endrapar com uns golafres que aleshores això era molta moda entre la *high-life* i l'Empeiraire reia, reia... i devegades, per a que's divertissin més, Neró feia tallar el cap a dos o tres devant de tothom i aleshores, vinga gresca!

I, are que se m'acut que no m'en descuidés, saben que Neró va inventar un peix? es a dir un peix no, el nom d'un peix. Una vegada uns pescadors de la desembocadura del Tiber pescaren un peix desconegut i ¡es clar! l'oferiren al Empeiraire per a que'ls nomenés *Proveedores de la Real Casa* i Neró al veure'l i al gustarlo i al trovar-lo bò digué:—Aqueix portarà el meu nom i... nero; això mateix nero, aquell peix era el nero i ja sabeu que Neró en italià es Nero i no Neró i Roma es d'Italia vetoaquí perquè del nero s'en diu nero i no neró. Ja ho deia la vella... perquè'm jugo lo que volgueu que cap de vosaltres savia que'l nero l'havia bateijat Neró.

Com anavem dient... vatua listo! are no se on erem; això de l'Historia porta uns enredos... ah, si, ja m'en recordo; dones, com anavem dient, encare no sabeu la més fresca. Neró era allò que s'en diu un *curridu* i molts dissaptes a la nit sortia de rigurós incognit amb companyia de dos o tres caps de trons de la seva calanya i a correr tabernes s'ha dit; es clar, que la major part de les vegades a copia de cigalons quedaven en un estat de borrarxera tal que ni s'aguantaven drets (per més que no està bé dir que estaven borrarxos sino mareijats, perquè quan això passa amb un personatge no deu dir's'en borrarxera sino mareig) dones bé, una nit que estava mareijat a no poder més se me li va acudir que havia perdut els peus i que no podia trepitjar l'empedrat perquè se li llagaven els tormells i va enviar als esbirros que'l voltaven a cercar gent per a que s'ajeguessin a terra de panxa al sol, dic mal, (era de nit) de panxa a la lluna i com que cabalment ai-

xò s'esqueia quan la gent sortia dels *cines* ja ho cree! va fer una catifa de carn humana des de la taberna fins a casa i xap, xap caminant per sobre dels infelissos que tingueren l'honor de fer de catifa al Empeiraire, va anar-sen tan trempat cap a la nona. Ja't dic jo...

Però lo més terrible es aquest cas, que's ben veritat i que puc assegurar-vos-el com si l'hagués vist perquè l'he trovat en una auca de redolins que tinc a casa. Era a l'hivern i Neró es trovà un dia amb els peus plens de panallons que semblaven una *lata* de tomatecs vista per dintre; com més gratava més li picaven, va manar fer sacrificis a tots els Deus i els Deus com si els panallons no fossin de la seva jurisdicció; va deixar de beurrer vi, de menjar all-i-oli; com si res, els panallons pica que pica i ningú li podia dir paraula; a la seva sogra perquè li predicava que s'hi posés cataplasmes de seba bullida li va tirar un Adonis de pedra esmoladora pel cap que'n va fer quatre trossos, entenem-nos, els quatre trossos es distribuïen de la següent manera: dos trossos del cap de la sogra i dos trossos del Adonis; la veritat històrica per sobre de tot. Doncs no sabent que fer ¿mai dirieu quina una s'en va pensar? va enviar a buscar l'alcalde de barri del districte i le feu obrir el ventre de dalt a baix, el feu posar estès de boca en alt i li ficà tots dos peus dintre la panxa ¡figureu-vos! cabalment el pobre alcalde de barri era l'home més escrupulós del mon. Are dieume si del fàstic no més, en podia sortir aquell home; una cosa tan neta com té d'esser el ventre de la part de dintre que'ls metjes sempre et diuen:—Procuri tenir el ventrell net; doncs que vinga un ximple i t'hi fiqui els peus a dintre, que qui sap que han trepitjat i aneu a saber si encare li suaven. ¿No vos els hi deixariu posar pas els peus a la boca, oi? tindrieu fàstic; doncs are figureu-vos si vos els fiquesin entre mig dels budells i del estòmac es a dir barreijats amb lo que havien menjat. Es clar que el pobre alcalde de barri diuen que a les poques hores ja era mort del fàstic.

Si no fos perquè tinc l'obligació d'acabar aquesta historia ja plegaria de la rabia que m'ha agafat al recordar-me d'aquest fet.

(Continuarà.)

Magi Maria

Carnet de Societat

CAPITOL DE NOVES

—Distingides senyoretas d'aquesta capital han organitzat una rifa benèfica en el saló de juntes del *Foment del treball corporal*, la que segons noticies es veurà molt concorreguda per nostre aristocràcia.

Han sigut designades per a vendre bitllets, la esposa del Director del matadero de Sant Llorens dels Piteus, la filla gran del Porrer de la Catedral de Cubells i la sogra del senyor Gatuellas.

La música del còs de bombers d'Agramunt tocarà al mig de la plassa, totes les tardes que ploqui a bots i barrals.

Núm. 12 del Concurs literari

«Preguem als nostres llegidors que posin tota l'atenció en aquestos treballs i es guardin nota del judici que'ls mereixin a fi de donar en el seu dia llur opinió per a premiar el que siga considerat com a millor.»

SOMNI

La terra està enmantellada amb sa blava capa brodada amb argentívols estels; la lluna allà'l lluny apar figura burleta en el firmament.

El tren magestuós patina demunt els riells lluminosos, i son soroll tètric omple'l pit de gebra; els arbres van passant i succeint-se uns als altres els turóns; els pals telegràfics son una eterna corrua fantàstica de sers ombrívols: dintre'l vagó, sots la claror esmortuida d'un llum que sembla expirar, hi regna santa melangia...

De prompte el tren s'atura en una petita estació, en aquesta tan sols s'hi troba un empleiat, al baixar del tren sembla que la gent no gosa ni a parlar. Al sortir a la plassa se veuen arrengrerades unes tartanes més o menys incòmodes destinades al transport del infelís mortal, que assetjat per quiscun deure puja per aquells indrets.

Sento demunt de ma espatlla unes mans ferrenyes que m'amanuaguen i al ensemps, una veu tan ferrenya com les mans m'indica que no so pas desconegut en aquell país, i'm convida a pujar a una tartana.

Després de quatre hores mortals de correr per aquells viaranys s'ha fet de dia: jo amb gust hagués dormit, però entre'l traqueteig del veicol i'l bon traginer que no'm deixava ni un moment amb ses preguntes:—Que si havia canviat tant—me deia—que semblava tot un altre—contava el temps que feia que jo no havia sigut vist en aquell poble; feia memoria d'alguna de les meves malifetes de petit, en fi tot un sens nombre de preguntes que havien d'anar seguides de la meva corresponent resposta. Oi! que ha voltes no n'hi havia pas prou en fer-la una vegada tan sols, no!

La claror del sol s'escampa arreu de la terra prometent un jorn serè i plè de llum; en els camps roblerts d'hermosa verdura s'hi veu de tant en tant la silueta pagesívola del home que amb son treball extrau de la terra els venturosos fruits que'ns donen vida. Allà d'enllà es veslluma una pageseta, colrada pel sol, que, quieta amb pas curt i aire atractívol es dirigeix a mercat al poble veí.

El sol ja'ns obsequia amb sos raigs candents que fa que de nostre front surtin a doll grosses gotes i empapin el mocador del líquit que dona sahó a la terra cultivada.

Atravessem la plassa d'una vila, es dia de mercat, la gent fa pas a banda i altre del carrer tot guaitant amb interès l'interior de la tartana; a la fi arribem a un poble solitari, el sol ne sembla vergonyós d'enviar-hi son reflexe, tan sols se sent Fresser que com obra treballada per cisella mestre, se llença avall, avall fent contorsions de dona mimada; quan troba una pedra, rugeix com el lleó a qui se li posa un obstacle davant i s'hi llença demunt amb sa força d'Hèrcules: quan troba en sa carrera rondina com nin que lograt ja son propòsit, mostra cara de desdeny a qui ha procurat fos complert son desig. El riu ufanós

—S'ha posat ulleres, ha comprat un canti i s'ha fet retratar, la senyora Rosalía Barra, mestressa del acreditat centre de colocar minyones i surgir mitjes *La Bacanal*.

—El dia 6 d'aquest mes va complir set mesos que en els claustres de nostra Catedral va esser demanada, per segona vegada, la mà de la senyora viuda de Moragas, per un distinguit jove, garrell, nano i palpissot fill de *Sabadei*.

Seràn testimonis, el dia del casament, en *Garrut*, propietari de un carro per a transportar trastos, i en *Joan de la piga*, conegut i distingit emblanquinador de cuines i cuartos foscós.

Després de la cerimonia, que tindrà lloc el dia 30 de Febrer del any vinent, en l'altar de Sant Marc, de la esmentada esglesia, es cantarà per un nutrit core de revisadors de contadors de la societat *La débil eléctrica*, les conegudes composicions *Tota pulchra* i *Virgo infidelis*, originals del senyor Vidal, amb acompanyament d'un reputat quinteto d'arpa, fiscorn, flauta, ferrets i timbales, dirigit pel mestre Hurtado.

La part de solo, estarà confiada al senyor Pepet de Granollers i donarà la benedicció, després del *Sursum corda*, Mossèn Carlets de Cardona.

Un cop acabada la festa, que segons diuen serà molt curta per falta de *cera*, seràn obsequiats els pocs concurrents que hi assisteixin amb un porró de ví ranci de pesseta i un pa de pessic.

Desitjem a l'enamorada parella molts anys de vida i que puguin disfrutar sovint dels cotxes de la coneguda companyia *El rayo soy, donde me llaman voy*.

—Les senyores de la Lliga del *Bon escripol* han organitzat pel dia dels Ignocents, una funció cinematogràfica a benefici de les criatures desamparades de pares coneguts, que tindrà lloc en la plassa de toros de la Barceloneta.

Por concorrer a dita festa, es menester vestir *traje de luces*, aixís com també serà precís ensenyar el butlletí de la quaresma passada.

NOVES CURTES

—Dijous vinent reberàn a casa seva, si han acabat de fregar el pis amb sal-fumant, els senyors d'Eloy.

—Air va esser agafada pels del carretó, la mona dels baróns de Pobla de Segur.

—Avui, si fa bon dia, donarà blau a la roba de la bogada la baronesa del Clot.

—Ha fet confitura de cireres d'Arbós, la sogra del senyor Ramonet de l'Orga.

—El dia del dijous gras varen tornar a fer les paus els Barons de Santa Digna. Ho celebrem, puix com diu molt bé la vella

*No li sol fallar mai pa
al que viu a Cornellà.*

Santiago Roy

FESTA

aleshores salta turons, atravessa valls, corrent, corrent sempre amb carrera boija i decidida; no torna els ulls mai enrera, rès del passat l'intimida, avall, sempre avall...

Per entre mig de la boscuria s'ou xisclar l'aire del matí fresc encare. Per corona té'l poble quatre altíssims turons que l'envolten; de dalt d'aqueixos turons, on hi regnen quasi eternament les neus pireniques, ne devallen regalims d'aigua escumejanta que van a engroixir el caudal del ufanós Fresser. Arreu la petita ginestera taca de groc les negres montanes.

Al cap d'un ratet d'haver entrat en aquest poble, la tartana s'ha parat al dintell d'una porta on hi he trobat a mos pares, que amb els braços oberts m'esperaven ansiosos feia rato. La mare d'alegria plorava, el pare estava boig d'alegria; el cà vingué a ensumar mes petjades, més girà qua com qui l'importa poc la meva arribada.

I allà arraulida prop l'escó hi veig la sospirada figura que des de'l primer moment havia cercat: era la gentil Nuri que avergonyida i mig de qua d'ull tot brollant-li frisosos llàgrimes m'esguardava. Al veurer-la no sapiguí que'm passava, absort vaig fitar mos ulls en terra; de prompte, com arrastrat d'immensa follia me dirigí a ella i en una tendra i freturosa exclamació d'amor, nostres boques se juntaren, i nostres pits alleugeriren com un sol son clapiteig i nostres esguards se confongueren... a la fi després de llarga ausencia ens havíem comprès.

A casa per tots entorns volien ser-me agradables, joidà! i prou que ho eren! La mare me volia fer un ou, d'aquells en que quan jo era petit fruïa tan lleminejant-los, el pare m'ofereix qualque altre cosa, surten les veïnes i també participen de l'alegria que regna a casa nostre.

A la fi com moguts per invisible resort, la Nuri i jo hem eixit defora i lluny del compliment hem dirigit nostres passos cap al bosc, i allà l'un del braç del altre'ns hem contat els recorts; de quan ella petita se li moriren sos pares, i aleshores els meus, amorosos, li donaren franca acullida. Recordavem de quan esbojarrats corriem sàlzers avall, seguint el curs del riu; de quan descalços anavem a cercar pedres per a fer casetes amb terra fina; i de quan jo entremaliat m'enfilava fins als altíssims pollaneres a cercar nius: plorant recordavem també quan el meu pare ens separà als dos enviant-me a mi a estudiar a ciutat; nostre separació fou dolorosíssima i feu que de l'estimació de germans n'esdevingués amb el temps l'amor de l'home i la dona qui s'uneixen amb llaços eternalment indisolubles.

Durant l'absència, potser siga perquè jove encare, no sabia conèixer prou bé'ls estigmes del meu cor, potser per inconciència del amor... ¡no sé! fou el cas que jo tan sols me recordava d'ella, de la amigueta de jocs, quan cansat del llarc estudi del dia, dirigia mos passos a la casa on m'hostatjava i fins sentia una mena de tristesa, no sé, com gelosia; però aqueixos pensaments duraven tan sols lo que tarda a esvair-se el fum del cigar; nostre amor fins aleshores no s'havia revelat mai, de cap manera, ni amb cartes, ni amb recorts, en rès, en rès, però ella, com si's predestinés ella mateixa per mí, no's volgué jamai comprometre amb ningú, i això que l'hi havien sortit nombrosos casadors volgué esperar mon retorn. Nostre

amor no s'havia mostrat mai tan palesament com aquell dia...

Tot això ho anavem remembrant amb els cors plens de joia, de prompte m'ajupí i cullí una ginestereta renadiua en quin demunt i vaig posar mos llavis i n'hi feu tendre ofrena, ella l'acceptà tota conmoguda; i al arribar a un pont, sobre'l riu, ens aturàrem a contemplar el curs gegantí de l'aigua; ella's repenjà a un pal que algú temps devia haver fet de suport a la corda que feia de barana. Extasiat al admirar l'obra magna de natura al ensemps que cor-près per la bellesa d'aquella criatura la volguí per segona volta besar quan ella donant un pás enrera com qui vol fugir de mon atreviment, li fallà'l peu desplomant-se dalt-a-baix del pont, caient en lo profund del riu i emportant-se amb sa caiguda la tendreta ginestera, que en son sí portava'l jurament del amor més pur i de la identificació més hermosa. El riu bramulant seguí son imponent curs, com si rès hagués passat. Jo vaig quedar absort, afluien a mon pensament terribles idees. Volia tirar-me a seguir la mateixa sort que m'aimada i juntar-me amb ella en la vida eterna ja que no havia pogut esser en aquesta, senzill full d'una novela interminable.

Estant en aquesta indecisió senti una veu carinyosa qui m'anomenava pel meu nom; me deixondí i vegí a la meva amorosa mareta que m'avisaba l'hora d'entrar al despatx.

Ha passat temps, molt temps, mai més m'havia recordat d'aquest somni fins l'altre dia que anant d'excursió cap al Pirineu, vegí el poble per mi somniat, vegí el casal, santa maisó d'una il·lusoria aimada; al passar per scts una de ses finestres, sentí una argentina veu que cantava, tot jo m'entristí, caminava divagant tot seguint ma ruta. Devant meu anava un home que duia un cistell ple de ginesteres, sens dubte destinades a enflocar algú carrer per ser el dia de sa festa. Ell caminava amb el pas llarc, avençant, avençant, el vent brunzia amb tota la força d'un huracà. No tardàrem gaire a sentir el soroll del nages-tuós Fresser. Ja'l vegerem. Aquell home qui m'anava davant pujà al pont i al ser a mig una ventada n'hi feu caurer una de les xamoses ginesteres quina fou rodolant, rodolant fins a parar baix del riu: ell insensible seguí sorollós son curs implacable trossejant amb sos revolts a la gentil renadiua. Aleshores afluien dintre mon ser tots els recorts d'aquell antic somni i no poguí menys de posar-me a plorar com si qualque cosa efectiva m'embargués mos sentits, caigué, flectant els genolls en terra, posí el cap entre les mans com si amagués quelcom per mí vergonyós, tot donant regna solta a mon plor, exclamació sencera del afecte que obrava en mi l'escena fa poc viscuda, remembradora d'aquella altre ideial i plena d'aquell encant místic i d'aquella puresa que'ns commou tan als joves.

Les campanes del poble amb son pesarós nag, nag, anunciaven la posta de sol, la terra anà cobrint-se de negres capes fins a restar tota ella en la més profunda i ferèstega de les foscos.

El vent en tant anava xisclant, xisclant, emportant-s'en al lluny enllà d'enllà el sò metàlic de les nostàlgiques campanes d'aquell poble.

JOSEP M.^o QUINTANA.

CAPVESPRAL

Ben dolça és l'hora.
Ella atresora
encís tant fort,
que la poesia
m'inonda el cor.
On la complanta
que, deliranta,
l'ànima canta,
lassa d'amor...

«La filla del rei volia
que jo amb ella em maridés,
sens fer cas de que tenia
ja amb tu el meu cor compromés.
—Seràn teves més riqueses!...
Seràs rei temps a venir!...—
ella em deia,
mentres reia
jo, del que ella em pugués dir.
—Les grandeses
que m'acabes d'oferir,
mai creguis que hagin de torce
ma voluntat, ni la força
de l'amor
que ha florit en el meu cor.
—Que jo estic enamorada—
repetia—que jo't vui!...—
I com devingués irada:
—Si no cedeixes avui
de bon grat—me menaçà—
jo sabré vence't demà.—
Li vaig dir:—No hi ha cap llei
que detenti el meu amor.
És tant immens, és tant fort,
que si tu, filla del rei,
vols fer-me estimà a la força,
trucaràs en va l'escorça
d'aquest cor
que ans de ser teu, fóra mort.
Que no'n vui jo de riqueses,
ni vui ser, tampoc, magnat!
Sols vui sempre al meu costat
la qui m'ompla de dolceses,
la qui és fresca com un prat,
qui té les galtes enceses
i reuneix més belleses
que cent reines i deeses
d'un plegat.

La filla del rei volia
que jo amb ella em maridés,
no fent cas de que tenia
ja amb tu, mon cor compromés.»
Lluny ma complanta,
se va perdent...
El sol la canta
vers a ponent...
El sol que mor...
Dolça poesia,
m'inonda el cor.
Font-se, amb el dia,
del cel tot l'or...

MIQUEL GUINART.

REGRACIAMENT

No més aquell que ha passat per la tortura de veurer en perill son patrimoni i potser la vida rropia i dels seus, combatut a traició pels elements devastadors, sab el consol que porta, en les hores de incertitut i angunia, sentir-se acompanyat per l'afecte dels veïns que deixen, per acudir a la desgracia d'altre, un repòs ben guanyat; protegit pel bon zel de les autoritats que vetllen, més que com a estrictes complidores del seu deure, constituïdes en activa tutela i piadosa de llurs subordinats.

Es aleshores que prenen viva eficacia i nou sentit, dins l'ànim conturbat, totes aquelles belles coses tradicionals que, de tan fets com estàvem a saber-les i repetir-les, ja ens havíem avesat, no rès menys la seva significació fonamental, a no posar-hi massa fè; qui sab si a considerar-les quasi buides de sentit transcendent. ¿Qui ho ha desconfiat algú cop, endurit o distret per l'aspror dels combats de la vida (i adhuc alligonat per la cruesa de la lluita), de'l valor dels llassos d'amistat, companyerisme o parentiu; de la cordial simpatia dels veïns; de la fonda germanor, en un mot, que ha d'establir-se—diuen,—per raó natural, entre tots els que vivim en un mateix poble?

I, no obstant, ha bastat que el destí us flagellés, de impensada faisó, perquè veiesiu actuar, davant els vostres ulls astorats, amb redoblat dalt i força insospitada, aquells mateixos humaníssims ressorts que havia ferit de feblesa i negligencia, sinó de mort definitiva, el vostre escepticisme prematur.

Heu's-aquí, en venir la desgracia, que l'amor i bona simpatia que anyoraveu, sobtadament se us entren per la casa i us penetren al cor que se n'esponja tot i no es troven paraules per contar-ne l'agraïment que en munta. Veieu la vostra angoixa reflexada en altres ulls, i la mà desvalguda retrova nou coratge en l'encaixada amical de tota una florida d'altres mars que us auxiliien. El subtilíssim teixit dels diferents—i sovint contraposats,—interessos de la gent, sembla, un instant, com si es destria; els complicats corriols per on fan via, cada una sots la seva estrella, les animeïtes de Deu, apar com si deixessin d'atreure, amb absorció excloent, tots els afanys de l'home: un germà està en perill, i es al ressó del clam d'angoixa que fereix en la nit, quan cessen, per miracle dels cels, de pensar en sí mateixos, i en son anhel, i en sa pròpia vida i particulars destinacions tots els altres germans, fins que treuen, del caire de l'abim que menaçava engolir-lo, el germà combatut. Fins aleshores, ni pau al bategar dels cors, ni descans pels ulls ensonyats, ni repòs pels pobres membres llassos dels heroics salvadors.—Heu's-aquí que, un instant, heu tingut en suspens, vetllant pel vostre interès, els més diversos i complexos interessos de la vida. Heu's-aquí que, un instant, en córrer vos perill, han estat oblidats pel pròxim, en efusiva oferta de generositat, tots els egoismss, totes les comoditats; adhuc els perills que sotgen, a cada instant de distracció, l'existència de l'home...

Qui, una sola vegada, ha tingut ocasió de sentir-se, en hores d'inoblidable angoixa, centre i motiu de les angoixes dels germans, i haigí vist, posat a son servei, l'esforç i sacrifici de tot un po-

FESTA

ble que sent i vol pendre com a propies les tribulacions de una família, ja no oblida mai més aquell exemple de fina pietat i en sab guardar el record allà on se tanquen—i perfumen per sempre més una existència,—les més pures emocions. Qui ha encaixat amb unes mans encare tremoloses de l'esforç d'haver vos defensat; aquell qu'esguardava uns ulls on s'abscondia, junt amb el dol pel vostre contratemps, la callada alegria d'haver vos estalviat un mal major, n'ha guanyat uns tresors de tal bellesa, que eternament han d'esser-li bona companya: fè renovellada en la bondat essencial dels homes, amor inestingible als seus germans; nou coratge, dones, per avençar noblement—malgrat els enganys i males arts amb que el maligne pretengués desviar-nos—pel camí de la vida...

Amics! Per la vostra conducta generosa; pel vostre auxili benefactor, gracies! I gracies, encara—i sobre tot,—per aquesta riquesa espiritual que ens duieu venint a defensar, en la nit alta, els nostres bens temporals.

JOSEP JULIÀ i DURÁN.

ANYORANÇA

Ma cambra sens ella,
n'es com el cel ras
sense cap estrella.
Rès en mi fa cas.

Petita,
bonica,
torna prest
en eixa ermita.

***

Les parets groguenques
semblen d'hospital,
tristes i llisenques.
Tinc el cor malalt.

Petita,
bonica,
torna prest
en eixa ermita.

***

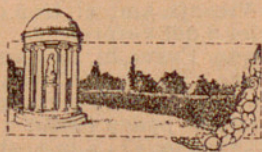
En ma cambra el sol
fa temps que no hi entra,
en mi rès hi vol.
Mon dolor augmenta.

Petita,
bonica,
torna prest
en eixa ermita.

***

Si no tornes, cadenera,
llençaré la gavia a la carrera.

SIDRUS.

Jocs Florals de Barcelona

Com sempre, una multitud entusiasta de les Lletres catalanes, omplia l'ampla sala del Palau de la Música Catalana. Com sempre les belles dames i les gaies flors foren el marc de la festa. Com sempre, l'aplec anyal dels fervents de la nostra parla, fou brillant i hermós.

Per no haver pogut assistir al acte el President En Joan Alcover, llegí el seu discurs el senyor Lluís Marià Vidal. El públic acullí amb xarrosos aplaudiments el bell parlament, plè d'erudició i quins termes i apreciacions justos i incorrovertibles constitueixen tota una doctrina que deuen seguir tots els qui estimin la parla amb que aprengueren els mots primers.

A seguit el secretari, En Fèlix Escalas ens feu saber els treballs que havien sigut premiats que resultaren esser; amb la Flor Natural la poesia *De la vida al camp* de la que es autor el jove poeta En Fidel Riu Dalmau. Primer accèssit a la Flor Natural: *El retorn del hereu qui es anat més enllà*, autor el senyor Girona i Cuyàs. Segon accèssit: *Baccus plorant*, autor En Josep Casas Munner. L'Englantina d'or no s'ha adjudicat. Viola d'or i d'argent: *El temple devastat*, autor En Rafel Folch i Capdevila. Primer accèssit a la Viola: *Amor vivanant*, autor Mossèn Antòn Navarro. Segon accèssit: *Meditació*, autor En Eveli Doria. Premi extraordinari. Copa artística: *L'home del forn dels pegaires*, autor En Joan Girbal Jaume. Accèssit: *Profanació*, autor En Miquel Roger i Crossa. Premi extraordinari del Consistori: *La cascata*, autor En Marià Manén i Cisa. El premi Fastenraht fou adjudicat a n'En Miquel S. Oliver pel seu llibre *Poestes*.

El poeta premiat amb la Flor Natural, nomenà Reina de la Festa a la xamosa senyoreta Na Maria de la Concepció Iglesias i d'Abadal, i un cop aquesta fou acompanyada al trono, en Fidel Riu ens feu sentir la seva poesia:

DE LA VIDA AL CAMP

Aquella masia que fa olor de brosta
i es torna barrada damunt el pujol
i's torna tan roja de l'or de la posta
quan veu marxà'l sol...

Aquella masia que fora l'exida
té la virolada rojor dels clavells,
aquella masia que sempre es guarnida
de forchs i rastrells...

li escau ser fexuga i alçarse en la cima
sentint tanta vida passar pels camins
quan l'aucell de fora ses corrandes rima
amb l'aucell de dins;

quan l'aucell que passa ses cançons li envia
i amb elles aquell gust de cel que hi hà,
aquell gust de cel qu'entra a la masia
quan l'aucell se'n va

quan saltant les fexes les eugues brillantes
baxen a la plana bronzint com un llamp,
i alcen llurs crineres rosses, triomfantes,
a través del camp;

quan els ceps li allarguen les branques nuoses
per darli l'ofrena del seu millor most
i les oliveres li ombrégen formoses
les tardes d'agost...

Aquella masia es aspra i es forta
com la terra roja del rústech pujol;
si entreu allà dintre, passada la porta
sentiu gust de sol;

sentiu l'olor brava del boix qu'espeta
a dintre la cuina i en tot altre lloch;
(apar que la vida del mas hi batega
el ritme del foch!)

I us reb aquell home de cara arrugada
qui com un llampech té'l mirar en l'ull
i us dú de la cuina l'olor regalada
del menjar que bull.

I aquella mestressa amable i fecunda
qui d'en tant en tant sol exi'al portal
i mentres camina'l pas li circunda
l'immens devantal.

Obriu les finestres, masovera bella
perque a dins hi dexi l'ànima d'un cant,
ungida de gracia, la petita auccella
que passa volant!

Obriu les finestres, masovera bruna,
perque'ls jorns us donguin tot el seu perfum
i en el vostre somni cada nit la lluna
posi un raig de llum.

Obriu les finestres a l'aura i la calda
i riéu com l'hora que a l'entorn somriu,
riéu que l'infant en la vostra falda
té les galtes roges com pomes d'istiu!

Els unànims aplaudiments de la sala en pès,
coronaren la lectura i a seguit a mida que s'o-
brien les pliques llegiren les seves composicions
els senyors Girona i Cuyàs i Casas Munner pre-
miats amb els accèssits.

L'autor de la poesia premiada amb la Viola,
el nostre bon amic en Rafel Folch i Capdevila lle-
gí també el seu treball, quina lectura tingué de
repetir davant de l'insistència del públic que vol-
gué fruir altra volta les belleses de la composi-
ció, que diu aixís:

EL TEMPLE DEVASTAT

Davant les runes de...

Per ferse lliure pas els monstres de la guerra
fins han enderrocat el temple del Senyor,
apar qu'en son camí no vulguin en la terra,
ni'l lloch ont s'axopluguen la pietat i'l perdó.

Ara en el mar de runes de tota l'encontrada
no's veu l'ombra serena de l'altiu campanar,
i es orfe'l caminant de l'hora esperançada
que'ls passos li enfortia veientlo terra enllà.

Ni rastre n'ha quedat; les campanes caigudes
són de gairell per terra, retorçat el batall,
i al vespre i al matí, pel terrassà, són mudes
les veus que l'avisaven pel repòs o'l treball.

Per l'alterosa volta ahont s'hi recullia
la veu dels penitents i'l perfum de l'encens,
ara s'hi aboca ardida tota la llum del dia,
hi porta ara la nit el seu misteri immens.

Sols queda del gran temple, parets esbalandrades,
una capella que altra amb l'altà'l aparedat,
i en desiguals rengleres les columnes fumades;
talment romeus de pedra que imploren pietat.

Grans piles de desferres d'altars i vidrieres,
fragments d'imatges santes a qui'l foch fou clement,
i alla, en el presbiteri, axampla ses boqueres
una gargola drete que riu grotescament.

D'un munt de pedruscall, prop de la portalada,
curull d'aigua de pluja destaca'l beneiter,
i allà hont les mans cercaven l'aigua santificada
s'hi abeuren folls de set els goços del carrer.

Mes, del sagrat recinte que profanà la guerra
no n'ha desertat pas l'aiè de lo infinit
i un ambient de dolcesa que no es d'aquí en la terra
fa doblega'ls genolls i axeca l'esperit.

Els monstres de la guerra l'han destruit el temple;
mes, hi hà'l Senyó en les runes que al Pare està pregant
i amb els braços estesos entristit les contempla
dient com al Calvari: no saben lo que fan.

Mossèn Antòn Navarro premiat amb el primer
accèssit també ens llegí la seva poesia que fou
rebuda amb grans demostracions d'aprobació. En
Miquel Roger i Crossa (accèssit al Premi Extraor-
dinari) i en Marià Manén i Cisa (premi Extraor-
dinari del Consistori) llegiren també les seves
hermoses composicions que foren aplaudidissi-
mes.

El discurs de gracies encomanat a Mossèn Es-
teve Caseponce, fou digne final de la gaia festa,
i encare que semblà no esser del gust de tothom
per certes alusions que feu al conflicte actual no-
saltres no hi fem cap comentari, perquè no entra
en la manera d'esser del nostre periòdic cap clas-
se d'apreciació de rès que s'aparti de lo que siga
pura i estrictament literatura i interesos cata-
lans, despullats de tota mena de polítiques.

La Reina de la Festa, sortí del Palau acompa-
nyada del Alcalde entre els visques a Catalunya
i a la Llengua Catalana.

Per la bona memoria d'en Ferrés-Costa

Tal com varem anunciar, diumenge pròxim
se celebrarà a Sant Vicens dels Horts la solemne
sessió necrològica per a honrar la memoria del
infornat escriptor Pere Ferrés-Costa que morí
gloriosament el dia 9 de Maig de l'any passat, es-
tant en les trinxeres franceses.

Es d'esperar, que tots aquells que simpatissin
amb l'idea, hi faràn acte de presència per a do-
nar més relleu al acte.

Les nostres impresions, son de que revestirà
importància, puix que de la nostra ciutat hi com-
pareixeràn tots aquells joves significats en les
arts i que alguns d'ells recordan la bona amistat
amb que sempre'ls distingí en Ferrés-Costa.

Entre altres, a dirigir la paraula al públic, hi
figuren els senyors següents: Pau Modolell i Sans,
Josep Castanyer, M. Gras Vila, Ambrosi Carrión,
Manel Fondevila, R. Vilaró i Guillemí, J. Solé i
Plà, Victor Mora, F. Pineda i Verdagner, J. Sans
i Quintana, J. Vives i Borrell, M. Serra i Moret.

Ademés s'hi llegiràn notables composicions
dels eminents mestres del nostre renaixement li-
terari, entre altres d'en Angel Guimerà, Apeles
Mestres, Ignasi Iglesias, A. Busquets i Punset, E.
Girbal Jaume, etc., etc.

Aquelles persones que vulguen ajuntar-se amb
la comitiva que sortirà de Barcelona, deuen tro-
bar-se a la Plaça de Catalunya abans de les 2'07
de la tarde per a marxar amb el tramvia que con-
dueix a la estació de la Riera de Magoria i des
d'allà a Sant Vicens amb el tren de les 2'30. El
retorn serà a les 8 del vespre.

No cal dir que FESTA hi serà amb tot l'entus-
siasme, i que ens plauria molt veure'ns acompa-
nyats de forsa colla d'amics i companys. Els que
desitjin invitacions poden passar a recullir-les al
carrer de la Boqueria, 47 i a la nostra Redacció.

FESTA

Instantànies

I

EN EL PECAT TROBARÁS LA PENITENCIA

Li vas promoure un plet al teu germà
per quedar-te els seus béns; però es molt cert,
que tu que eres molt ric, ets pobre ja,
volguent per avarícia pledejá...
Quí tot ho vol no ho sabs que tot ho perd?

II

LA BONA I LA DOLENTA COMPANYYÁ

No vulguis al teu costat
qui't mostra falsos afectes;
no estiguis mai allunyat
del qui't demostra amistat
fent-te notá els teus defectes.

III

EN EL JUST MEDI

No adulis mai amb èmfasi a un savi,
si no vols que s'ho prengui com agravi,
que sabent on arriba sa saviesa
és l'exageració, ridiculesa.

IV

LA MALESA DISSIMULADA

En el món dels dolents la bona fè
sempre hipòcritament és assatjada
per uns llops disfregats amb pell de bè,
que si de xais manyacs no'n tenen rè,
volen, com llops que son, clavar-li urpada.

V

PERQUÈ LA TEVA ARMA NO'S TORNI CONTRA TU

A qui't té de defensar
pensa molt en escullir
abans no'l vulguis armar;
que amb el que't té de guardar
no't puga mai a tu occir.

VI

TOT HA DE VENIR PELS SEUS PASSOS CONTATS

Si amb lo fàcil que fas no'n pots sortir,
de coses més difícils vols eixir...?
Per Deu no'm facis riure!
Que amb el teu procedir
el llegir et farà perdre l'escriure!

VII

ELS FETS HAN D'ACOMPANYAR A LES PA- RAULES

Es una veritat gran com un temple
que aquell que la virtut vol predicar
comenci perdonar,
amb sa vida moral, el primè exemple.

VIII

LO QUE NO'S TROBA

En la fira del mon dieu-me el qui gosa
poguer dir que ha trobat *que li convé*,
que jo amb tan de cercar-la *aquesta cosa*
no la he trobat per ré.

IX

BRAMS D'ASE...

No veus que és el qui't renya un ignorant?
Te'n pots riure, que el reny, doncs, no es tan gran...

X

QUASI, QUASI...

Es pot donar les mans qui no sab rès
per no haver estudiat
amb aquell que molts llibres ha passat
i cap no n'ha comprès.

CANDOR SALAMÉ.

L'últim bès

—El doctor Puig?

—Al extrém de la sala el trovarà—va respon-
dre'm un vell de gorra galonada que tot fumant
un cigarret, prenia el sol al extrem d'aquella es-
cala que condueix a la mansió del dolor.

No havia estat mai en cap hospital. El tenir
precisió de veurer al meu amic que exercia son
penós sacerdocí a n'aquella casa, fou causa de
que jo entrés a la sala on els llits arreglerats
en dos fileres contenien a tantes víctimes de la
miseria; les parets emblanquinades, amb un alt
sòcol de rajola de Valencia, rematat de tant en
tant per uns números blavosos que'l temps els hi
havia donat un tó tètric; les cortines i llensols
blancs com una montanya cuberta de neu; els
cobre-llits d'un color vermell amb reflexes sag-
nants.

Un silenci interromput tan sols per la tos dels
malalts i per les explicacions dels metges a n'els
practicants.

Jo'm creia ser víctima d'un pesat somni; aque-
lles dones, moltes de les quals descobrien encare
una bellesa tètrica, semblavem volguer-me hip-
notisar amb sos ulls vidriosos; unes amb el cabell
deixat anar, les altres amb un drap blanc lligat
al cap; jo volia fugir, caminar més depressa, però
les meves cames estaven dominades per un tre-
molor, que'm feien fer els passos cada volta més
petits i lents.

Veia al meu amic en el fons com si'm separés
d'ell una espesa boira; a més orelles arribà una
veu apagada com un eco que mormorava mon
nom; allavors si que vaig fer un esforç suprem
per a fugir, però altre volta va ferir l'espai aque-
lla veu, que semblava sortir d'un sepulcre...

Vaig girar el cap i fal fiesar la vista en una
dona que jeia en un d'aquells llits, inconscient-
ment em vaig trovar al seu costat i mentres sos
llavis entelats per la febre dibuixaven un somriu
re amb una veu casi imperceptible que s'anava
apagant per moments, va dir-me:

—El cor me deia que abans de morir te veuria.

No'm preguntis la causa de trovar-me aquí; es l'història de totes, lo de sempre, la misèria, les desgràcies; lo que tu no volgues, un altre... ¿Té'n recordes de quant venies a buscar-me al taller? ¡Que felissos erem! ¡Quina manera de riure! Encare recordo que passant per un carrer il·luminat tan sols per els fanals de gas, un vespre de primavera, en que la lluna es mostrava clara i diàfana com el meu cor de allavors, me feres un petó; fou el primer que'm donà un home... encare el guardo aquí...—I senyalava son cor que apenes batejava.—Jo voldria...

No pogué acabar la frase, però sos ulls es posaren ficsament en els meus, i sa boca m'indicava aquell desig que no podia expressar amb paraules; mos llavis s'aproparen a sos llavis i vaig rebre un petó estrany com estertor d'agonia.

Una mà carinyosa s'apoià sobre la meua espatlla i al trovar-me amb en Puig vaig preguntar-li:

—¿Que'n sortirà?

Després d'una lleugera pausa, haver tocat ses mans i donat un encàrrec a una monja de cofia i devantal blanc va agafar-me pel braç i'm feu sortir del edifici.

—¿Que'n sortirà?—vaig tornar a preguntar.

—¡Pobre xicota!—me respongué—el bès que t'ha donat ha sigut son últim sospir.

VICTOR D'AMOC.

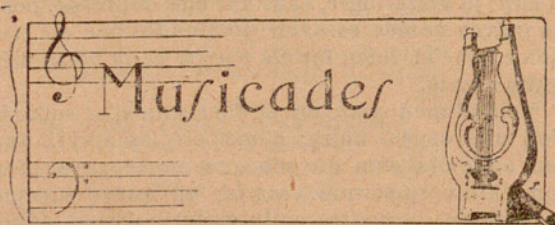
Nocturn

Un raig de llum tremola en la llacuna que evoca tot l'encís de la vesprada; es el sospir que envia enamorada des de el seu siñal l'exceisa lluna.

Fitant els ulls al cel s'ovira una negra capa de punts d'argent brodada que brillen recordant-me la mirada d'aquells hermosos ulls de goja bruna.

I en mig la quietut el brolladó exhala el seu murmur, de tal faisó que es filtra dintre el cor de qui l'escolta mostrant tot un poema de neguit que esclata en un misteri indefinit com el dé soletat que arreu l'envolta.

MIQUEL SAPERAS AUVÍ.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

«Las Estacions» de Haydn

Encare que faltats un poc d'oportunitat no volem deixar passar l'ocasió de parlar, per la seva molta importància en el món musical, de l'audiència integral de «Las Estacions», del cèlebre com-

positor alemany Francesc-Josep Haydn, cantant-se per primera volta en Espanya.

Cent quinze anys fa que «Las Estacions», foren executades per primera vegada, els dies 24 i 27 d'Abril i 1 de Maig de 1801 a casa el príncep i gran general alemany Schwartzenberg.

Estant «Las Estacions» dividides en quatre parts: Primavera, Estiu, Tardor i Hivern. Admirables totes en la forma i estructura, com en l'inspiració i tècnica.

No encaixa aquí una exposició detallada, una crítica analítica de l'obra, ferem notar preferentment lo que'l públic compregué mellor. Sens dubte Tardor i Hivern entraren de plè an ell per llur ambient encisador i clara i sencilla melodia. Tals el «Duet» «Aria» «Chor de caçadors i de la vendimia amb ses Ballades» d'inmens color, en la Tardor, i «Cançons del caminant i de les Filadores», «Rondalla», «Aria» i final verament grandios i emocionant, en el Hivern.

Les dugues primeres parts, tot i havent agra-dat moltíssim no entussiasmaren com les dugues darrereres.

L'obertura describint el pas de l'Hivern a la Primavera es magnífica i predisposa per sa serietat i elegància, pels motius esboçats per l'orquesta, a espresar quelcom de magistral, de sublim. Primavera i Estiu ens demostren aquesta apreciació estant concebuda la primera en forma rel·ligiosa, encare que ja en l'Estiu, deixa de persistir continuament cau en el reste de l'Oratori. El final de l'Hivern amb els cants de lloança, de mercés al Senyor, reprèn el caracter litúrgic. No essent purament música sacra no deixa mai de resultar rel·ligiosa: un contrasentit. Altres temes d'innegable bellesa contenen Primavera i Estiu, més no podem allargat-nos massa.

Dels intèrprets es distingiren la sopran senyoreta Fornells que amb sa veu delicada i clara dicció, donà gran relleu a sa part, demostrant que sa veu es més apropiada a la música de concert que a la teatral; en canvi el tenor Nadal viciat a les «particelles» d'òperes italianes se li remarcava cert encongiment en el emitir. El baix senyor Griff cantà sa part en francès esforçant-se en el dir per a ferse ben entendre.

Les masses chorals de l'Orfeo insuperables, disciplinades i excelentment preparades a llur tasca. L'orquesta bastant bé, un tant faltada d'ensaitjos els que haurien posat més de relleu varis bells passatjes que eixiren un xic velats. I ens guardem per l'últim mencionar al héroe de les jornades el mestre Lluís Millet gloria i ànima del Orfeo. Tot elogi, tot aplauso, tot mot d'alabança es poc per a calificar el treball, la voluntat i perseverància que deu hagut de sofrir i imposarse per dú a cap l'estrena de «Las Estacions», ardua tasca no desprovista de dures espines que dona el seu gran amor a son Orfeo ha sigut sols qui l'ajudat a arribar a la meta i al ensemps triomfar en tota la línia. I altre fet memorable a apuntar en els gloriosos anys del nostre incomparable «Orfeo Català».

DIXI.

FESTA

Jocs Florals de Sant Boi

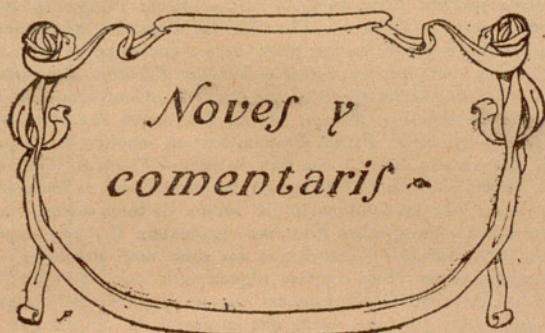
VEREDICTE

- Premi I. Flor natural. (Núm. 13.) Rondalla d'amor. Lema: Nit.
» II. (Núm. 91.) L'Endreça.
» III. (Núm. 40.) Oració de la vida solitària.
» IV. (Núm. 92.) Apuntacions per a l'història de Sant Boi del Llobregat.
* » V. (Núm. 38.) Càntic de Moisés.
* » VI. (Núm. 39.) A Santa Felicitat qui infantà set fills màrtirs.
» VII. (Núm. 86.) El seu primer barret.
» VIII. (Núm. 57.) Skis.
» IX. No s'adjudica.
» X. (Núm. 85.) El jove malalt.

Els premis senyalats amb un asteric s'adjudicaran a composicions de diferents temes dels demanats en el Cartell per creure el Jurat de mèrit molt relatiu els treballs que a n'aquells aspiraven.

Sant Boi del Llobregat 30 d'Abril de 1916.—Frederic Clascar, Pvre. President; Josep M.ª Folch i Torres; Josep M.ª de Sagarra; Jordi Rubió; Carles Martí, Secretari.

NOTA.—Se prega al autor de la composició premiada amb la Flor Natural se dongui a conèixer lo més aviat possible pels efectes d'organització de la Festa, del repartiment de premis que tindrà lloc el 20 de Maig, diada de la Festa Major de Sant Boi, a les quatre de la tarde, en el local del Ateneu Familiar de dita vila.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors espontanis que deuen enviar l'original en sobre obert

amb la nota «Original d'impremta» i franquejat com a tal.

Els que vulgan incluír-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s'ens envii amb aquesta forma.

Plens de tristesa en el cor, perdudes totes les esperances, cridats a la crudel realitat, assistirem a les misses que en sufragi de les ànimes del matrimoni Granados, es celebraren el 2 dels corrents a l'esglesia de la Casa Provincial de Caritat.

El temple deslumbrant oferia sever aspecte. La part musical fou molt notable i va correr a càrrec de l'«Associació de Música de Camera», dirigida pel mestre Raventós. Cantaren els chors de les capelles de música de la Caritat i de la parroquia de Sant Pere; hi prengueren part ademés les violinistes senyoretetes Perelló i Massià, el baix senyor Giralt i el tenor senyor Mayrol.

La concurrencia fou verament extraordinaria, essent l'espaiós temple petit per a contenir aital multitud, formada amb representacions de tota la gama social.

Com a detall ferem constar que quatre eclesiàstics a la vegada rebien els ofertoris, quins duraven més de missa a missa, havent-hi infinitat d'assistents que desistien d'oferir a causa de la tremenda conglomeració.

En resúm: una emocionant i grandiosa manifestació de dol.

Des de aquestes columnes reiterem el testimoni de nostre dolor als afligits fills i demés parents dels finats.

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

En el vers de nostre notable col·laborador Mossèn Pere Verdaguer, titulat *Jorn de Missa nova*, hem de fer-hi constar una errata d'impremta:

allà on deia «i a fer la llarga ira'ns alentava»
 havia de dir «i a fer la llarga via'ns alentava».

—o—

Camiseria
SANS
 BOQUERIA, 32.-BARCELONA
 Especialitat en camises a mida

—o—

La revista *Teatro Mundial* publica en son darrer número la famosa opereta *Sybill*, anunciant pel pròxim la comedia *Don Quijote de la Mancha*.

—o—

El Sr. Callot remediador dels Dèbils

—o—

Joan Molas Valverde

SONATES

OBRES POÈTIQUES

Prefaci per Apeles Mestres

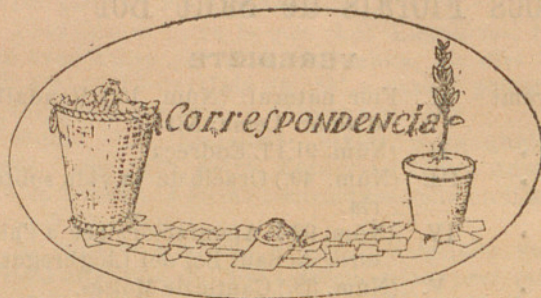
Sonates: I. Del camp.—II. Del mar.—III.
 Del dolor i de la confortació.—
 IV. D'amor.—V. Fantàstica.

LUXOSA EDICIÓ EN PAPER
 :-: DE FIL, 3 PESSETES :-:

Aquesta obra està de venda en les llibreríes i en la Redacció de FESTA. Els subscriptors de fóra que desitgin adquirir-la, deuen enviar-nos, ademés del seu import, 0'50 pessetes, i la rebràn per correu, certificada.

—o—

La ressenya de les funcions que organitzades pel *Foment del Teatre Català* se celebren en el *Coliseum Pompeia*, la farem quan haigi tingut les sis sessions.

Mela Minnhó. No'l podem servir.—*N. Verdguer Sabadell.* La prosa no li podem publicar.—*Miquel Alamany Vilà.* «Reviscolament», no es que estiga malament, però no'ns acaba de satisfer; els números 1 i 2 estan agotats, ja'ns dià que vol que fem de l'import remès que tenim a la seva disposició.—*J. Pons i Martorell.* Han sigut publicades. De l'extranger s'envia amb un segell de cinc cèntims per cada 50 grams.—*Emili Sanchis.* No li ha sortit prou arrodonit.—*E. F. C.* No'l podem complaure.—*Joan Mas Junyent.* En cartera *Matinal*; ja passarà el cobrador.—*Artur Torné.* Aquesta vegada no està pas bé i a fe que'ns extranya.—*Marián Amat.* Rebut i mercès; té pagat fins al 25 de Novembre. Pot enviar ho, si vol a Barcelona, es igual. La direcció la trovarà en el lloc corresponent.—*Candor Salamà.* En cartera.—*A. Bachs Gabriel.* No'l podem servir.—*Josep March.* Idem.—*A. Prat Arjalaguer.* Ja passarà el cobrador.—*Daniel F. Carreras.* No hem trobat res del que'ns diu; la forma d'envió que cita està bé. Referent a *Mati de Reis*, si es com vostè diu, o s'ha perdut o tal volta la resposta fou equivocada ¿vol tornar-lo a enviar?—*Prudenci Català.* Vostè ademés de ser un tonto i un berèit que ni escriure sab, es un *prudenci* que amaga la seva cobardia darrera un seudònim. Consti per això que'ns pensem qui es. ¡Quin fàstic!—*Jaume Divi.* Lo que vostè descriu, ho han fet maravellosament els germans Quintero i semblaria una imitació condensada en quina comparació vostè hi sortiria perdent. Envii quelcom més.—*Jaume Vilagrau.* No'l podem servir.—*Francesc Garcia.* La llegenda, francament, no va; l'altre ja va millor; però, però... encare no va prou bé; veiam les altres que'ns promet.—*Victor d'Amoc.* En cartera *La fi d'un artista.*—*Andreu Bertràn.* Conforme; pot fer l'envió en segells.—*Ramón Mañà.* No anava res per vostè. Mercès.—*A. de P. Pujol.* Trobem bastant incoherent la prosa. Els versets tampoc ens han satisfet.—*Francesc Garcia.* En cartera.—*Philus.* Ens agrada la poesia, però es inarmònica potser per la combinació de versos de totes mides i mal accentuats.—*Inèguè de Enerimà.* Lo mateix li diem, respecte a l'accentuació.—*Jack.* Rojos no rima amb descelosos, en tot cas, assona Probi d'enviar alguna altre cosa.—*Fidel Reindador.* Atenent les seves indicacions no publicarem la poesia.—*Joan Mas Junyent.* Com que ha passat la oportunitat no publicarem la poesia, però com que'ns va agradar li preguem que'ns envii alguna altre cosa.—*Joan Armanl.* Un *llibre tenyit de sang* està bé, però que l'haigin aixordit els canons, no ho creiem.—*Salvador Socias i Fornell.* Publicarem «La set. d'or»; «Agonies» es massa llarc.—*Miquel Alamany Vilà.* Lo mateix li diem.—*Daniel F. Carreras.* No'l podem complaure.—*Ramón Gavaldà.* En cartera.—*J. Pons i Martorell.* En cartera.—*Llinàs.* La poesia «Mon darrer cant» no'ns es desconeguda i no podem recordar on l'hem llegida. La posem en cartera, però fassins la mercè d'ajudar-nos a fer memòria. Ha sigut publicada ja?—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.er, 2.^a

Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI